

Bijna ongemerkt heeft Oostenrijk van Nederland de rol overgenomen van progressieve kerkprovincie. Terwijl hier 'Acht Mei' ten grave werd gedragen, werd ginds *Pfarrer-Initiative* opgericht, momenteel een vereniging van 320 kerkvernieuwende priesters. Korte tijd later volgde met *Laieninitiative* hetzelfde voor leken (nu 12.000 begunstigers). Intussen was al een bisschop wegens zijn foute seksbeleving weggestuurd, was een andere door Rome benoemde bisschop niet geaccepteerd. En in juli vroeg het maandblad 'Kirche In' (foto) openlijk of het Vaticaan op weg is naar de totalitaire kerkdictatuur. Kort daarvóór hebben de priesters van *Pfarrer-Initiative* de volgende verklaring uitgegeven:

“De weigering van Rome om een al lang noodzakelijke kerkhervorming door te voeren en de passiviteit van de bisschoppen veroorloven ons niet alleen, maar dwingen ons om ons geweten te volgen en zelf tot actie over te gaan. Wij, priesters, willen voortaan deze signalen geven:

- 1) Wij zullen in het vervolg in elke viering één voorbede aan de kerkhervorming besteden. Wij nemen het bijbelwoord serieus dat zegt: ‘Vraagt en u zult verkrijgen’. God erkent de vrijheid van spreken.**
- 2) Wij zullen principieel aan goedwillende gelovigen de eucharistie niet weigeren. Dat geldt in het bijzonder voor gescheiden en hertrouwde mensen, voor leden van andere kerken en ook voor sommige kerkverlaters.**
- 3) Wij zullen zo mogelijk vermijden om op zon- en feestdagen meermalen de eucharistie te celebreren of om priesters in te schakelen die toevallig langskomen en ter plaatse verder onbekend zijn. Beter een door eigen mensen in elkaar gezette woorddienst dan liturgische tournees.**
- 4) Wij zullen voortaan een woorddienst met communie-uitreiking als een ‘priesterloze eucharistieviering’ beschouwen en ook zo noemen.**
- 5) Wij zullen ook het preekverbod voor voldoende opgeleide leken en godsdienstdocenten niet in acht nemen. Het is in moeilijke tijden juist hard nodig om het woord Gods te verkondigen.**
- 6) Wij zullen ons ervoor inzetten dat elke parochie een eigen leider heeft, een man of een vrouw, gehuwd of ongehuwd, beroepsmatig of als bijbaan. Dit dan wel zonder samenvoeging van parochies maar op basis van een nieuw priesterbeeld.**
- 7) Wij zullen daarom elke gelegenheid benutten om ons openlijk uit te spreken voor toelating van vrouwen en gehuwden tot het priesterambt. Wij zien in hen welkome vrouwelijke en mannelijke collega’s in de zielzorg. Voor het overige zijn we solidair met die collega’s die vanwege een huwelijk hun ambt niet meer mogen uitoefenen; maar ook met diegenen die ondanks een relatie toch doorgaan met hun priesterlijke dienst. Beide groepen volgen met hun beslissing hun geweten – zoals wij trouwens ook met ons protest.”**

Zoals te verwachten was heeft de Oostenrijkse bisschoppenconferentie bij monde van bisschop Egon Kapellari meteen meegedeeld dat het episcopaat zich van deze oproep distantieert. Immers, “er bestaat geen noodtoestand” en zo’n “aparte weg van de Kerk in Oostenrijk” is onmogelijk, omdat dit de “eenheid van de Kerk” zou verstoren. Het Oostenrijkse initiatief vond echter al weerklank in Vlaanderen. In een aantal parochies van het aartsbisdom Mechelen-Brussel is de oproep tot kerkelijke ongehoorzaamheid tijdens de eucharistievieringen toegelicht en kregen de kerkgangers de tekst mee naar huis. In Nederland voerde lethargie de boventoon.